

ההצלחה

עם יד על הלב: כשאתם נתקלים בעוול חברתי, אתם מוסיים להביא לשינוי? שלושה חבר'ה מירושלים ניסו - וגם הצליחו

עולם של איצדק

אחרי שהקבוצה החליטה על הנושא, הפעילים הצטרפו לנכה בשם מאלי אולמן, בת 35 שמתגוררת - איך לא - בירושלים. החבר'ה עקבו אחריה עם מצלמות לכל מיני מקומות ובדקו איך היא מסתדרת במהלך חיי היום-יום שלה. אחד מהמקומות אליהם הגיעו במהלך צילומי הכתבה, היה קניון מלחה בירושלים. שם הם גילו מודעות אפסית לנושא הנגישות לנכים. הקבוצה דיברה עם מנהל הקניון - שראג ליצור נגישות רבה יותר לנכים בתוך חלל הקניון.

הדס: "כשהיינו עם מאלי, גיליתי עד כמה לא נעים להיות תלוי באדם אחר. כאשר המקום אינו נגיש, אין לנכה אפשרות לצאת לבדו. מעבר לזה, הנגישות לנכים עוזרת לא רק לאנשים נכים אלא גם לאנשים מבוגרים שקשה להם לעלות במדרגות, או לאימהות עם עגלת תינוק".

"האמת היא שבתור בן לאקטיביסט בתחום, הכרתי במידת מה את עולם הנכים", אומר אראל. "מה שכן, מעולם לי תיארת לי לעצמי את הקושי היום-יומי שהווים נכים רבים לא רק בגלל הנכות שלהם, אלא גם בגלל הבורות של הסביבה. הקושי הזה רק לימד אותי לכבד עוד יותר את האנשים שסובלים ממוגבלויות". מלי מוסיפה: "גם אני לא הייתי מודעת לחשיבות של הנגישות. מאלי אמרה לנו משהו מדויק ביום הצילומים. היא אמרה שעניין הנגישות הוא דבר שאנשים פשוט לא חושבים עליו. הם לא עושים דברים מתוך רוע. כשהנכתי מה המצב בתחום, זה רק חיזק אצלי את הידיעה והמוטיבציה. מוכרחים להעלות את מודעות הציבור לגבי הנושא".

אילו דברים חדשים למדתם במהלך הפרויקט?
אראל: "למדתי הרבה דברים טכניים בקשר לצילום במצלמה, אבל בעיקר נחשפתי לעולם חדש של איצדק".

הדס: "מעבר לדברים הבסיסיים שלמדתי בנוגע להכנת כתבה דוקומנטרית, כמו יסודות הצילום וכתובת התסריט, למדתי שלמצלמה יש המון כוח וסרטים וכתבות מהסוג הזה יכולים באמת להשפיע. כשסיימנו את הכתבה והיא הוקרנה, הרגשתי סיפוק עצום. בהתחלה לא חשבתי שבאמת נצליח לשנות משהו".

שלושתם משתתפים בפרויקט "דוקו טיוו" - שמתקיים מטעם המנהל הקהילתי "גינות העיר" ובו בני נוער מאתרים בעיות חברתיות ויוצאים לשטח כשהם חמושים במצלמות, כדי לתעד את הדרך הארוכה והמייגעת לפתרון.

"מה שגרם לי להצטרף לפרויקט היה התקווה להשפיע, משולבת עם אהבתי לעיתונות ולטלוויזיה", מספר אראל, "כך שיצירה של כתבת תחקיר יחד עם הפלוסים של צדק חברתי - התאימו לי בול".

הדס תומר דווקא הגיעה אל הפרויקט בדרך שונה: "אני הגעתי לזה במסגרת תכנית המחויבות האישית בבית הספר שלי. בחרתי להשתתף דווקא בפרויקט 'דוקו טיוו', כי התעניינתי בקולנוע ובתקשורת ורציתי להתנדב במסגרת שתעניין אותי".

השלושה חברו לקבוצה אחת שהחליטה ליצור סרט בנושא שנוטה להידחק לשוליים: נגישות לנכים במרחבים ציבוריים במדינה.

מלי: "כדי לקבל רעיונות לכתבה שלנו, עברנו על העיתונים. כשלא הצלחנו למצוא משהו שעניין אותנו מספיק, החלטנו למצוא נושא רחב ואז לחפש סיפור אישי שקשור לאותו הנושא. בסוף עלה הנושא של הנכים".

אראל: "הגענו לרעיון הזה יחד ואז ברקנו כל מיני מקומות שהייתה בהם בעייתיות מבחינת הנגישות לנכים. בסופו של דבר הגענו לקניון מלחה בירושלים וגילינו בו ליקויים שנוגעים לנגישות".

מאת כתי"צ מרינה סקורסקי

תגידו, קרה לכם פעם שנתקלתם בעוול חברתי שלא מצא חן בעיניכם, אבל לא עשיתם כלום בנידון כי חשבתם שממילא לא תוכלו לשנות כלום? ובכן, למלי עומר (18), הדס תומר (15) ואראל פלאי (17) - כולם ירושלמים גאים, זה דווקא לא קרה. הסיבה: הם החליטו לנסות ולשנות את מה שמפריע להם וגם הצליחו.

באה לפרגן. אורלי וילנאי פדרבוש

משנ

דור שני לאקטיביזם. אראל פלאי

לשנות

נכה ליום אחד

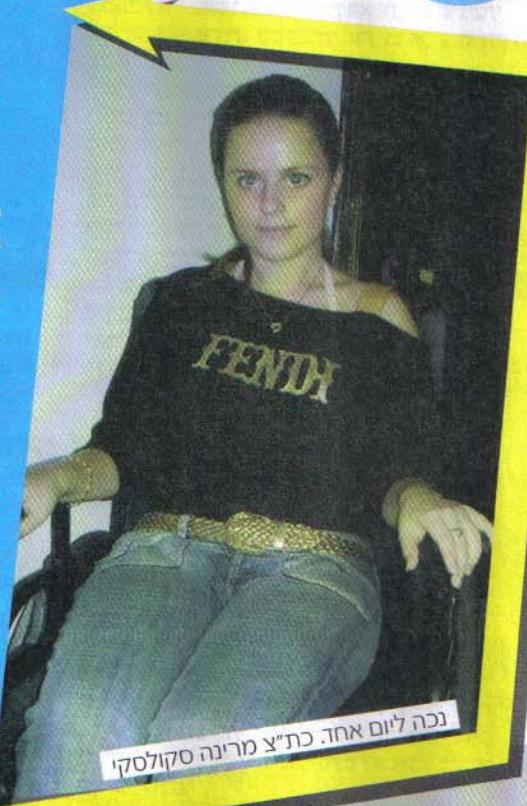
לנסוע ממקום למקום ביום שרבי במיוחד. נשמע כמו החלום של כולנו, לאז אז זהו, שאם אתם יושבים בכיסא גלגלים - החלום הופך לסייט.

זה לפחות מה שגיליתי, אחרי שהחלטתי לברוק בעצמי איך באמת מרגיש נכה בארץ ישראל ומה עובר עליי בהתמודדות היום-יומית פה.

התיישבתי בכיסא הגלגלים ששאלתי מבית אבות בסביבה, והקשיים מיד התחילו: מסתבר שכשאתה נכה, עצם היציאה מהבית היא כבר פרויקט בפני עצמו אם אין לך מי שיפתח את דלת הבניין. אחרי מספר דקות של המתנה לעובר אורח מקרי שיתפקד על תקן המושיע הפרטי שלי ופתח לי את הדלת, החלטתי שעדיף להזמין חברה להצטרף אליי. אחרי הכל, כמה זמן אפשר לשבת מול דלת נעולה? משהגיעה החברה ופתחה לי את הדלת, גיליתי שבחיי של נכה ממוצע לא חסרות "דלתות נעולות". למשל: לדירת מהמדרכה הגבוהה אל הכביש, תוך התמודדות עם מבטי רחמים מהאנשים בסביבה. זה לא שהם צחקו, לעגו, או שאלו אותי מה קרה לי, אבל המבטים שלהם אמרו הכל.

בהמשך נכנסנו למרכז קניות בסביבה והתמקמנו ליד גרם מדרגות. פתאום שמתי לב שאין לי דרך ללחוץ על המעצור שנמצא על הגלגלים האחוריים של הכיסא ושעוד רגע אני מוצאת את עצמי מתגלגלת במורד המדרגות יחד עם הכיסא. למולי הטוב, לא הייתי לבד, את היום סיימנו בניסוח כושל להיכנס לתוך המעלית, ניסוח שנמשך דקות - אבל הרגיש כמו נצח.

לרובנו יש הרבה מול - יש לנו רגליים בריאות להתהלך בהן. אבל אלה שלא היה להם את המול שלנו, מנהלים מלהמות יום-יומיות עיקשות בניסוח לעשות דברים שאנחנו לוקחים כמובנים מאליהם. מה שבטוח זה שאחרי ההתנסות שלי בכיסא הגלגלים, הבנתי כמה חשוב ללכת בעקבותיהם של החבר'ה מפרויקט "דוקן טיור" ולדאוג שגם אלה שלא זכו בבריאות מושלמת, יוכלו להתנהל פה בכבוד.

נכה ליום אחד. כת"צ מרינה סקולסקי

אראל: "גם אני הרגשתי בסיום העבודה על הפרויקט שהצלחנו לשנות ולהשפיע". את הצלחתה של הכתבה חגג צוות הפעילים בערב הקרנה חגיגי. בסוף ההקרנה עלתה על הבמה אורלי וילנאי-פרדבוש, שהרצתה בפניהם על כתבות תחקיר ולא שכחה להבטיח שבמידה שהתכנית שלה ושל גיא מרוז, "המשמר האזרחי", תשוב לעונה נוספת - היא תשרר את הכתבה. אבל מסתבר שוילנאי-פרדבוש לא הייתה היחידה שהתרשמה מהכתבה שלהם.

הדס: "החברים שלי ממש התלהבו מהכתבה ואני מקווה שההצלחה שלנו תשפיע עליהם ותגרום להם לנסות לשנות דברים בעצמם".

אראל: "כן, התגובות על הכתבה שלנו היו מאוד חיוביות. כמה מהחברים שלי שצפו בה, התפעלו ופרגנו לי עליה".

תוצר לעבוד על פרויקטים נוספים בהמשך?

מלי: "בקרוב אני מתגייסת, אבל אני מאוד מקווה שיהיו לי עוד הודמנויות לעבוד על פרויקטים מהסוג הזה".

אראל: "כן, אני מעוניין לעבוד על עוד פרויקטים חברתיים שיכולים ליצור שינוי וכמובן לעזור לכמה שיותר אנשים".

משנים. קבוצת הפעילים במלואה